

een meester in de Orde en een handhaver der Harmonie. Maar het sloot in, dat Hij de ervaring noodig achtte tot volledig besef van 't Goddelijke-in-zich; en daarom had Hij Adam gemaakt ónvolledig. Hij waaruit, in tegenstelling van de andere schepselen, met duidelijkheid het woord moest spreken: God wilde dat hij lengerhand, en was het bij lijden, maar met de zekerheid der overwinnende Getuigenis, in zich-zelf het Woord zou leeren spellen, waarvan hij wist een afglans te zijn. Daarom had Hij hem, bij uitsluiting van alle andere wezen, het voorrecht verleend dat hij aan zijn eigen de werkelijkheid, in vrije oefening, met vaststelling der gevolgen, van 's lichaams waarde en doel, in arbeid en vermoeienis, en tot de beslissende vreugde ontdekken zou. En nu Adam, éenige onder het geschapene, hij de éenige die ooit beseffen zou, op het einde van dezen Zesden Dag, natuurlijk en buiten allen wille zijn antwoord niet had gegeven op den algemeenen luister die de Rust vooraf moet gaan, — nu dacht God den tijd gekomen, dat Hij den Onvolledige, die Hem in zich droeg, déze schenke die eindelijk als zijns gelijke weze, en hem, in liefde, zijne ziel openbaren zou, opdat zijne ziel God, in volle geweten, danke en love.

En zoo deed de Heere God eenen diepen slaap over Adam vallen, en deze sliep. En toen hij ontwaakte....

— Toen Adam ontwaakte, lag hij op een zwart bed van turf, en als in een niet lage sloot-diepte. Zijne leden, klam bestreken van nacht-dauw, voelde hij goed lauw van binnen. Zijn hoofd was van binnen goed warm en vol zekerheid. Hij was goed wakker; er was in hem geen náleven van droom, noch de minste onbewustheid. Hij zag aan beide zijne zijden de trage opwelling der aarde en hare blauw-bedauwde kruiden. Daarboven was de smoor; een dichte melkige smoor boven eene ijlte van onroerende duisternis; de smoor zonder geluid en die hem scheidde van den hemel. Adam keek rechts, alsof hij iets verwachtte, maar hij

zag niets dan de donkere en dorre ledigheid. Toen wendde hij zijn hoofd ter linker-zijde, en hij voelde zijn haar kroezen en haperen aan zijn turf-leger; en toen zág hij iets, en hij hoorde voor het eerst dat iets kloppen kon in hem.

Hij zag Eva, en hij wist onmiddellijk dat zij het was. Hij wist onmiddellijk tevens, dat zij was zijne eigen ribbe en hem-gelijke gemalin. Want aldus had God beschikt, dat hij het, als al het overige, onmiddellijk zou weten, dít niet zijnde dan het voorwerpelijke doel, het noodige gegeven tot de, alleenbelangrijke, zelf-ondervinding. Adam dus zou zeker geen verschrikking kennen; het was, niet-te-min, met eene vreemde bevingenis, een nieuwsgierigheid, die achterdocht inhield, maar een verlangen vol schroom, dat hij aarzelend ondernam zich in haar te ontdekken.

Hij zag Eva, en zij bewoonde, alleen, heel den nacht. Zij lag te zijnen kant gekeerd, hoog op de hoogste aarde-lijn, aldaar hij ze zag uit zijne diepte. Zij was blank zooals nooit een licht hem geweest was, en de witte damp, die haar overdekte, werd grauw van haar. Zij lag en sliep, lang-uit in deze wijdte, en zij scheen hem oneindelijk groot. Maar waar hij ze nader beschouwen ging, en ze vergeleek in hare evenredigheden aan zijne evenredigheden, werd zij kleiner weldra dan hij-zelf, en het was hem eene gerustheid. Hij zag hare voeten en hare teenen als witte keitjes. Daaraan ontzezen de scheen als de schede van water-lisschen, en, met beteren glans dan de schors van de berken, haar dij, waarvan hij ontroerde, omdat hij deze Eva wist zijne gemalin te zijn. Haar buik was klimmend als de heuvel waaraan ontspruit de levens-stroom, en haar borst was als een dubbele heuvel. Aan haren hals, machtig en zilveren als de schacht is der beuken, ontlook binnen de woudelijke zoelte van heur haar, en op de schraag der armen die zijn als bleeke maan-begleden wegen, haar aangezicht. En Adam zag haar aangezicht, en hij beleed voor 't eerst met aangedane